

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2018. június 19. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlott neve és társai** ellen indult büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2018. február 7. napján kihirdetett **3.B.387/2017/96.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

I.rendű vádlott neve I. rendű és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottak terhére megállapított társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének törvényi minősítése helyesen: Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés.

III.rendű vádlott neve III. rendű vádlott terhére megállapított kábítószer birtoklása büntettének törvényi minősítése helyesen: Btk. 178. § (1) bekezdés 3. fordulat.

I.rendű vádlott neve I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát egyezően 5 (öt) évre **enyhíti**.

I.rendű vádlott neve I. rendű és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztést büntetésként tekinti kiszabottnak.

I.rendű vádlott neve I. rendű és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottakkal szemben elrendelt vagyonekobzás összege vádlottanként egyezően 41.500.- (negyvenegyezer-ötszáz) forint.

I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott vonatkozásában a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja az I. rendű vádlott által 2016. június 11. napjától 2017. október 4. napjáig előzetes fogvatartásban, 2017. október 5. napjától 2018. június 19. napjáig házi őrizetben töltött időt akként, hogy egynapi szabadságvesztésnek négy nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott vonatkozásában a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja a II. rendű vádlott által 2016. június 11. napjától 2018. június 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

III.rendű vádlott neve III. rendű vádlott vonatkozásában négy óra közérdekű munkának egynapi szabadságvesztés felel meg. Az átváltoztatás után fennmaradó közérdekű munkának egynapi szabadságvesztés felel meg.

Az eljárás során lefoglalt és az ORFK Kábítószer-rendészet által tárolt 4,97 gramm növényi ágvégződést (29200-801/14037/2016. szak. számú szakértői vélemény) és 0,77 gramm kokainport (29200-801/14035/2016. szak. számú szakértői vélemény) is **elkobozza**.

A **III.rendű vádlott neve II. rendű vádlottól** lefoglalt 747.500.- (hétszáznegyvenhétezer-ötszáz) forint letéti számlájának száma:szám

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi **I.rendű vádlott neve I. rendű és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottakat** egyezően, külön-külön 57.150.- (ötvenhétezer-egyszázötven) forint, **III.rendű vádlott neve III. rendű vádlottat** 10.000.- (tízezer) forint, a másodfokú eljárás során felmerült bünygyi költség megfizetésére, külön felhívásra, az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Kecskeméti Törvényszék ítéletével a 2016. június 11. napjától őrizetben, 2016. június 13. napjától 2017. október 4. napjáig előzetes letartóztatásban volt, azóta házi őrizetben lévő **I.rendű vádlott neve I. rendű vádlottat** bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntettében (2012. évi C. törvény /Btk./ 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és (3) bekezdés), mint társtettes, ezért 6 év szabadságvesztésre, mint főbüntetésre, 6 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte, továbbá 30.605.- forint összegre vagyonelkobzást rendelt el. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította az **I. rendű vádlott** által 2016. június 11. napjától őrizetben, 2016. június 13. napjától 2017. október 3. napjáig előzetes letartóztatásban, 2017. október 4. napjától a mai napig házi őrizetben töltött időt. Megállapította, hogy az **I. rendű vádlott** feltételes szabadságra bocsátásának a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő naptól van helye.

A 2016. június 11. napjától őrizetben volt, 2016. június 13. napjától előzetes letartóztatásban lévő **II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottat** bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntettében (2012. évi C. törvény /Btk./ 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és (3) bekezdés), mint társtettes, ezért 7 év szabadságvesztésre, mint főbüntetésre, 7 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte, továbbá 30.605.- forint összegre vagyonelkobzást rendelt el. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg. Megállapította, hogy a **II. rendű vádlott** feltételes szabadságra bocsátásának a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő naptól van helye.

III.rendű vádlott neve III. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer birtoklásának büntettében (2012. évi C. törvény /Btk./ 178. § (1) bekezdés III. fordulat), ezért 240 óra közérdekű munkára ítélte, melyet könnyű fizikai munkakörben köteles a **III. rendű vádlott** végezni. Rendelkezett arról, hogy a közérdekű munkát hetente legalább egy napon - a heti pihenőnapon vagy a szabadidejében - díjazás nélkül köteles végezni a **III. rendű vádlott**, ha pedig a számára meghatározott munkát önhibájából nem végzi el, a közérdekű munkát vagy annak hátralevő részét fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, és a bünygyi költségről, illetőleg az eljárás során **II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottól** lefoglalt és a Kecskeméti Törvényszék letéti számlájára befizetett 747.500.- forint lefoglalását megszüntette, és azt kiadni rendelte a **II. rendű vádlott** részére azzal, hogy a **II. rendű vádlottal** szemben megállapított vagyonelkobzás, bünygyi költség biztosítására azt visszatartani rendelte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyész, a Be. 373. § (1) bekezdés II/b) pontjában meghatározott abszolút eljárási szabálysértés miatt - az ítélet meghozatalában a törvény szerint kizárt bíró vett részt - az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása érdekében. Fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság tanácsának elnöke, xy bíró 2016. november 30. napját követően több esetben is eljárta a nyomozási bíró határozatai ellen bejelentett fellebbezések elbírálásában a másodfokú tanács tagjaként. Hivatkozott az Alkotmánybíróság 21/2016. (XI.30.) és 25/2017. (X.17.) AB határozataiban foglaltakra, melyek lényege szerint az előbbi határozattal megállapított alkotmányos követelményt azokban az ügyekben is alkalmazni kell, melyek a határozat közzétételekor már folyamatban voltak, a bíróságoknak azt közvetlenül figyelembe kell venniük. Ezzel összefüggésben utalt a Be. 606/B. § (1) bekezdés b) pontjára is, miszerint a törvényszék másodfokú tanácsának tagjaként a 215. § (3) bekezdése alapján eljáró bíró a 2016. november 30. után indult büntetőeljárások esetében minősül kizártnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben ezen túlmenően fellebbezést jelentett be az I. rendű vádlott és védője egyezően a büntetés enyhítése, illetőleg a II. rendű vádlott védője ugyancsak a büntetés enyhítése végett.

Az I. rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában indítványozta, hogy az ítélet tábla a vádlott bűnösségét kizárólag a kábítószer-kereskedelem alapesetében, azaz a Btk. 176. § (1) bekezdésében foglaltak szerint állapítsa meg, illetőleg a Btk. 82. §-ának alkalmazásával kettő és öt év közötti büntetést szabjon ki az I. rendű vádlottra. Indokolásul előadta, hogy az I. rendű vádlottnak nem volt tudomása a II. rendű vádlott neve II. rendű vádlottól lefoglalt kábítószerrel, valamint álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tanú 1 vonatkozásában is annak ellenére marasztalta el I. rendű vádlott neve I. rendű vádlottat, hogy mind tanú 1, mind II. rendű vádlott neve II. rendű vádlott elmondta, hogy I. rendű vádlott neve I. rendű vádlott nem értékesített kábítószerrel tanú 1-nek, és más bizonyíték sem állt az ügyben rendelkezésre. Mindezekből pedig álláspontja szerint az következik, hogy a jelentős mennyiségű kábítószerrel elkövetett bűncselekmény megvalósulását az I. rendű vádlott terhére nem lehet felróni. Hivatkozott továbbá arra is, hogy az elsőfokú bíróság az általa felsorolt súlyosító körülményeket hibásan értékelte, azok ugyanis súlyosító körülményként nem minősülnek, illetőleg nem értékelte kellő mértékig a felmerült enyhítő körülményeket, valamint azt sem, hogy az I. rendű vádlott terhére bizonyítható kábítószer - a marihuána - az ún. könnyű drogok közé tartozik, holott az a Fővárosi Ítélet tábla számos határozata szerint is enyhítő körülményként minősül.

A fellebbezési nyilvános ülésen a II. r. vádlott védője a büntetés enyhítése iránt előterjesztett fellebbezését fenntartotta arra hivatkozással, hogy a II. r. vádlott a bűncselekmények elkövetését beismerte, megbánta, illetőleg két kiskorú gyermek eltartására köteles.

A III. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen az ügyészi indítvánnyal egyetértve elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére, másodlagosan annak helybenhagyására tett indítványt.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.309/2017/4-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva indítványozta, hogy az ítélet tábla a Kecskeméti Törvényszék ítéletét tanácsulésen eljárva a Be. 373. § (1) bekezdés II/b) pontja alapján helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra, illetőleg az I. rendű vádlott házi őrizetét, és a II. rendű vádlott előzetes letartóztatását a megismételt eljárásra utasított bíróságnak a megismételt eljárásban a tárgyalás

előkészítése során hozott határozatáig tartsa fenn.

Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése érdekében előterjesztett ügyészi fellebbezés és a II. rendű vádlott védője által a II. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítése iránt előterjesztett fellebbezés alaptalan, az I. rendű vádlott és védője által a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezés részben alapos, a főügyészi átiratban foglaltakkal az ítélőtábla nem értett egyet.

Az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítvánnyal kapcsolatosan megállapítható, hogy az Alkotmánybíróság a 21/2016. (XI.30.) számú határozatában kimondta, hogy az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdéséből alkotmányos követelmény a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. tv. 21. § (3) bekezdés a) pontjának alkalmazásakor, hogy a büntetőügy további elintézésében ne vegyen részt olyan bíró, aki az eljárás bármely korábbi szakaszában, így akár a nyomozás során bíróként járt el. Az Alkotmánybíróság ekkor arra a következtetésre jutott, hogy a Be. 21. § (3) bekezdés a) pontjának alkalmazásakor az Alaptörvény fenti rendelkezéséből fakadó alkotmányos követelmény a Be. 215. § (3) bekezdése szerint eljáró törvényszéki bírónak az ítélezésből történő kizárása.

Az alkotmányos követelményt a jogalkotó 2017. április 19. napján építette be a büntetőeljárásról szóló törvénybe, amikor is annak 21. § (3) bekezdés a) pontját akként módosította, miszerint a vádemelést követően a bíróság további eljárásából ki van zárva, aki az ügyben a vádemelés előtt nyomozási bíróként vagy a nyomozási bíró határozata elleni fellebbezés tárgyában eljár. Ezzel egyidejűleg törvénybe iktatta a Be. 606/B. §-át, melynek (1) bekezdés b) pontja akként rendelkezik, hogy a törvényszék másodfokú tanácsának tagjaként a 215. § (3) bekezdése alapján eljáró bíró a 2016. november 30. után indult büntetőeljárások esetében minősül kizártnak.

Ezt követően az Alkotmánybíróság újabb, 25/2017. (X.17.) számú határozatával az említett jogszabálmódosításokkal összefüggésben kifejtette, hogy a jogalkotó nem korlátozhatja az alkotmányos követelmény alkalmazását valamilyen jövőbeli időponttól kezdődő időszakra, és vonatkozik az eljárás szakaszaira is, tehát a nyomozás elrendelésével kezdődő büntetőeljárás egészére irányadó, nem korlátozható az ügyek bíróságra érkezésére. Azokban az ügyekben, melyekben nem lehet alkalmazni a Be.-be épített, módosított kizárási szabályokat, a bíróságoknak közvetlenül kell figyelembe venniük a 21/2016. (XI.30.) AB határozattal megállapított alkotmányos követelményt. Az alkotmányos követelmény alkalmazása ugyanakkor mindig konkrét ügyekhez kapcsolódik, azoktól nem szakadhat el. Az alkotmányos követelmény érvényesítése a folyamatban lévő egyes ügyekben az eljáró általános hatáskörű bíróságok feladata. Leszögezte azt is, hogy azon ügyekben, amelyek a 21/2016. (XI.30.) AB határozat közzétételekor folyamatban voltak, az alkotmánybírósági határozatban megfogalmazott alkotmányos követelményt alkalmazni kell.

Ugyanakkor az Alkotmánybíróság a 2017. december 12. napján - alkotmányjogi panasz tárgyában - meghozott IV/515/2017. számú határozatával a Szolnoki Törvényszék 8.B.551/2013/49., a Szegedi Ítélőtábla Bf.II.466/2015/8., illetve a Kúria Bfv.III.907/2016/6. számú ítélete alaptörvényellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt elutasította. Ezen határozatában az Alkotmánybíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alkotmányos követelmény figyelembe vétele alóli egyik kivétel, ha a nyomozási szakaszban eljárás miatti kizárási ok ugyan megállapítható a perbíróval (vagy eljáró tanács tagjával) szemben, de az így hozott ítéletet a későbbiekben érdemben felülvizsgálja olyan bírói tanács, amelynek tagjaival szemben kizárási ok már nem áll fenn.

Jelen esetben kétségtelen tény, hogy az elsőfokú ítéletet meghozó tanács elnöke több esetben is tagja volt a Kecskeméti Törvényszék másodfokú tanácsának, melynek során az I. és II. rendű vádlottak előzetes letartóztatásával kapcsolatos nyomozási bírói határozat felülbírlatára került sor. Ilyen másodfokú határozatok mind 2016. november 30. napja előtt, mind azt követően születtek. Megállapítható ugyanakkor, hogy jelen büntetőügyben a nyomozás elrendelésére 2016. június 11. napján került sor, azaz a büntetőeljárás ekkor indult, márpedig a Be. 606/B. § (1) bekezdés b) pontjának figyelembe vételével az első fokon eljáró bíróság tanácsának elnöke ebben az esetben nem minősül kizártnak. Az Alkotmánybíróság már említett IV/515/2017. számú határozatának figyelembe vételével pedig nem sérült a fent hivatkozott alkotmányos követelmény sem, hiszen az elsőfokú bíróság ítéletét jelen esetben olyan bírói tanács vizsgálta felül, melynek tagjaival szemben kizárási ok nem áll fenn. Ezen álláspontot erősíti a Kúria BH2018.70 számú (Bfv.I.836/2017.) számú eseti döntése is, melynek értelmében a Be.-nek a 2017. évi XIX. törvénnyel megállapított, és 2017. április 19. napjától hatályos 21. § (3) bekezdés a) pontját a folyamatban lévő eljárásokban és a jogerős ítélettel elbírált ügyek tekintetében is alkalmazni kell azzal, hogy a törvényszék másodfokú tanácsának tagjaként a nyomozási bíró határozatának felülbírlata során eljáró bíró a 2016. november 30. napja után indult büntetőeljárásokból minősül kizártnak.

A fent kifejtettekre tekintettel tehát az ítélet tábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy az első fokon eljáró tanács elnöke a jelen büntetőeljárásból nem minősül kizártnak, így nem valósult meg az ügyész által észrevételezett abszolút eljárási szabálysértés, melyre figyelemmel az ítélet hatályon kívül helyezésének sincs helye.

Az elsőfokú bíróság ítéletének érdemi felülbírlata során pedig az ítélet tábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során más eljárási szabálysértést sem vétett.

Az ítélet tábla az iratok egybehangzó adataira figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott III.rendű vádlott neve III. rendű vádlott részére kannabiszt 2016. január 14-én 4.000.- forintért, 2016. április 14-én 2.000.- forintért, 2016. április 17-én 4.000.- forintért, 2016. április 23-án 4.000.- forintért, 2016. május 11. napján 4.000.- forintért, 2016. május 29. napján 2.500.- forintért, 2016. június 8. napján 4.000.- forintért, 2016. május 29-én és 2016. június 8-án amfetamint összesen 6.000.- forintért, 2016. június 11. napján a kannabiszt 4.000.- forintért, míg amfetamint 12.000.- forintért, mindösszesen tehát különböző kábítószereket 46.500.- forintért értékesített.

I.rendű vádlott neve I. rendű vádlott tanú 2 részére bruttó 2 gramm kokaint, összesen 24.000.- forint értékben értékesített.

I.rendű vádlott neve I. rendű és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlott a kábítószer értékesítéséből az ítéleti tényállásban megállapított időszakban így összesen legalább 83.000.- forint bevételt szerzett.

III.rendű vádlott neve III. rendű vádlott a 2016. május 29. és 2016. június 8. napjain megszerzett 1-1 gramm amfetamint egyaránt elfogyasztotta, azok becsült amfetamin-bázis tartalma 0,02 gramm, így a 2016. január 14. napjától 2016. június 8. napjáig terjedő időszakban a III. rendű vádlott részére értékesített, és le nem foglalt kannabisz és amfetamin együttes becsült mennyisége a csekély mennyiség felső határának közel 3%-a.

Az ítélet 9. oldalának 3. bekezdésében és utolsó előtti bekezdésében részletezett kannabisz és amfetamin mennyiségek az említett anyagok hatóanyag-tartalmára vonatkoztak.

A fenti kiegészítések és helyesbítések azért váltak szükségessé, mert az elsőfokú bíróság részben hiányosan, illetőleg pontatlanul tüntette fel az I. rendű és II. rendű vádlottak által kábítószer-kereskedelem útján szerzett bevétel összegét - amelyek a vagyonekbevételek alapját képezik -, illetőleg részben pontatlanul került megállapításra a III. rendű vádlott által elfogyasztott kábítószer mennyisége, valamint nem került feltüntetésre egyes esetekben, hogy a feltüntetett mennyiségek az anyagok hatóanyag-tartalmára vonatkoznak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megalapozott tényállást állapított meg, melyet az ítélet tábla a fentebb írt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel határozatának alapjául elfogadott.

Az I. rendű vádlott védőjének arra irányuló fellebbezése, hogy a másodfokú bíróság az I. rendű vádlott bűnösségét kizárólag a Btk. 176. § (1) bekezdésében foglalt alapesetben állapítsa meg, lényegében a bizonyítékok mérlegelése ellen irányult. Azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság kétséget kizáró módon bizonyítottanak találta azon körülményt, miszerint az I. rendű vádlottnak is tudomása volt a II. rendű vádlott által tárolt kábítószer mennyiségéről, valamint megállapíthatónak látta a tanú 1 részére történő értékesítést is.

E tekintetben az elsőfokú bíróság a széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján beszerzett, és rendelkezésére álló bizonyítékokat maradéktalanul megvizsgálta, azokat hiánytalanul mérlegelési körébe vonta. Részletesen és kimerítően indokolta, hogy milyen vádlotti és tanúvallomások és okirati bizonyítékok alapján látta kétséget kizáró módon megállapíthatónak a vádlottak terhére rótt bűncselekmények megvalósulását. Az I. és II. rendű vádlottak az ügy bírósági szakában benyújtott írásbeli vallomásukban mindketten elismerték a vád tárgyát képező bűncselekmények elkövetését, és megbánásuknak adtak hangot. I. rendű vádlott neve I. rendű vádlott kizárólag azt tagadta, hogy tanú 1 részére kábítószer adott volna el. E tekintetben nem felel meg a valóságnak azon védői felvetés, miszerint mind tanú 1, mind II. rendű vádlott neve II. rendű vádlott elmondta, hogy I. rendű vádlott neve I. rendű vádlott nem értékesített kábítószer tanú 1-nek. Az iratok egybehangzó adatai alapján ilyen kijelentés egyiküktől sem hangzott el, pusztán csak nem tettek említést I. rendű vádlotról az ezen személynek történő kábítószer értékesítés kapcsán. Ugyanakkor az ítélet tábla álláspontja szerint nem tehető egyenlőségjel egy olyan nyilatkozat közé, amely cáfolja az I. rendű vádlott részvételét a kábítószer-kereskedelemben, és egy olyan közé, amely pusztán csak hallgat az ő szerepéről. Mindezekben túlmenően írásbeli vallomásában az I. rendű vádlott nem tagadta azt, hogy tudott a II. rendű vádlott által felhalmozott kábítószer készletről. Azon körülményt, hogy erről tudomással kellett bírnia, alátámasztja a [cím, szám] alatti ingatlanban történt házkutatásról készült jegyzőkönyv is, amely szerint a kábítószer a garázsban, a hűtő fagyasztójából, a garázsban lévő stúdióban lévő szekrényben található műanyag dobozból, az asztal alatt lévő műanyag dobozból, illetőleg egy széken lévő kis táskából került előtalálásra akként, hogy a fagyasztóban a kábítószeren kívül semmi sem volt. Mind az előtalálások helyéből, mind az I. rendű vádlott e tekintetben is beismert vallomásából kétséget kizáró bizonyosság vonható le a tekintetben, hogy az I. rendű vádlottnak is tudomása volt arról, hogy a házban mekkora mennyiségű, és milyen kábítószer van elrejtve kereskedelem céljából. Ebből következően tehát az I. rendű vádlottnak tudnia kellett arról is, hogy a felhalmozott és értékesítésre szánt kábítószerkészletből eladásra került sor tanú 1-nek is.

A fent kifejtettek tekintetével az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége okszerű és logikus volt, amikor arra a megállapításra jutott, hogy az I., II. és III. rendű vádlottak elkövették az ítéleti

tényállásban terhükre megállapított bűncselekményeket, és az elsőfokú bíróság ezen okfejtését az ítélet tábla is maradéktalanul osztotta.

A Be. 78. § (3) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó védői fellebbezés nem vezethetett eredményre.

A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és cselekményüket is a törvénynek megfelelően minősítette. Nem felelt meg ugyanakkor a bűncselekmények minősítése a 61/2008. BK vélemény 3a) pontjában foglaltaknak, tekintettel arra, hogy az azonos büntetési tétellel fenyegetett alakzatra, azaz a fordulatra arab számmal kell utalni. Erre figyelemmel az ítélet tábla mind I. rendű vádlott neve I. rendű, mind II. rendű vádlott neve II. rendű, mind III. rendű vádlott neve III. rendű vádlottak terhére megállapított bűncselekmények törvényi minősítését a rendelkező részben foglaltak szerint helyesbítette.

A büntetés kiszabása körében az ítélet tábla további enyhítő körülményként értékelte mindhárom vádlott vonatkozásában azt, hogy beismerő vallomásuk - I. rendű vádlott esetében a beismert rész vonatkozásában - a bűnösségükre is kiterjed. A védői fellebbezésben foglaltaktól eltérően az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bírósággal a tekintetben, hogy súlyosító körülményként minősül az, hogy az I. és II. rendű vádlottak többfajta kábítószerre követték el a bűncselekményt. Ami a kábítószer-kereskedéssel, illetőleg birtoklással megvalósított bűncselekmények országos és helyi elszaporodottságát illeti, ezen súlyosító körülmény figyelembe vétele is helyes volt. Nem osztotta a másodfokú bíróság azon védelmi álláspontot sem, miszerint a társas elkövetés nem minősül súlyosító körülményként, tekintettel arra, hogy az 56/2007. BK vélemény II/8. pontja kifejezetten említi azt, hogy ha a bűncselekményt több személy együttesen követi el, akkor az elkövetők egymás szándékát és önbizalmát kölcsönösen erősíthetik, végre tudnak hajtani olyan cselekményt is, amelyre külön-külön nem lennének képesek, és több elkövetővel szemben védekezni is nehezebb. A társas elkövetés a bűnelkövetésnek általában veszélyesebb formája. A kollégium vélemény III/11. pontja szerint pedig a bűncselekmény elszaporodottsága súlyosító körülmény akkor, ha a köztudomás szerint az ügyben elbírált vagy az ahhoz hasonló bűncselekmények száma (az elkövetéskor) a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy ha a számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál.

Következetes a Szegedi Ítélet tábla álláspontja a tekintetben is, hogy nem minősülhet enyhítő körülményként a vádlottak javára az, hogy cselekményüket javarészt könnyű drogokra követték el. A jogalkotó jelenleg nem tesz különbséget a marihuána és az ún. kemény drogok között a büntetési tétel tekintetében, ekként tehát a büntetés kiszabása során az értékesített kábítószer fajtája nem vehető figyelembe.

Mindezen körülményekre figyelemmel nem tévedett a törvényszék, amikor a Btk. 79. §-ában foglalt büntetési célok elérése érdekében az I. rendű vádlottat börtön fokozatban, a II. rendű vádlottat fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre, illetőleg a III. rendű vádlottat könnyű fizikai munkakörben elvégzendő közérdekű munka büntetésre ítélte. A vádlottakkal szemben kiszabott büntetések javarészt tükrözik a bűncselekmények tárgyi súlyát és a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességet, a kiszabott büntetések arányosak, azok lényeges enyhítése nem indokolt. Ezek közül kivételt kizárólag az I. rendű vádlott képez, akinek az esetében a másodfokú bíróság figyelemmel volt azon körülményre, hogy egy jelenleg 4 éves, illetőleg 1 éves gyermek

eltartásáról kell gondoskodnia akként, hogy a gyermekek édesapja (a II. rendű vádlott) az eddigiek során előzetes fogvatartásban volt, illetőleg jelen ítélet kihirdetésétől kezdődően jogerős szabadságvesztés büntetést tölt. Mindezen speciális körülményeket figyelembe véve az ítéletíró úgy ítélte meg, hogy az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát elegendő a törvényi minimumban meghatározni, további enyhítésre azonban már nincs lehetőség, mert az már a generális prevenció ellen hat. A szabadságvesztés büntetés enyhítése mellett az I. rendű vádlott esetében az ítéletíró indokoltnak tartotta a közügyektől eltiltás tartamát is enyhíteni, így I. rendű vádlott neve I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát egyezően 5 évre enyhítette.

Észlelte az ítéletíró, hogy az elsőfokú bíróság mind az I., mind a II. rendű vádlott tekintetében a szabadságvesztést főbüntetésként szabta ki, ugyanakkor a jelenleg hatályos Btk. a főbüntetés fogalmát már nem ismeri, hanem kizárólag csak a Btk. 33. § (1) bekezdése szerinti büntetéseket, illetőleg a Btk. 33. (2) bekezdése szerinti közügyektől eltiltást mint mellékbüntetést, ezért az elsőfokú bíróság rendelkezését az oda nem illő szóhasználat miatt helyesbítette.

A büntetés kiszabásával kapcsolatosan az ítéletíró észlelte, hogy a fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetéssel összefüggésben az elsőfokú bíróság nem hivatkozott a Btk. 37. § (3) bekezdésének a) pontjára, illetőleg a III. rendű vádlott tekintetében elmulasztotta feltüntetni a Btk. 82. § (2) bekezdésének d) pontját és (3) bekezdését, ezért az ítéletíró ezen jogszabályhelyeket pótolta.

Tévesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az I. rendű és a II. rendű vádlottakkal szemben elrendelt vagyonekbevitel összegéről, amely helyesen vádlottanként, egyezően 41.500.- forint, figyelemmel a tényállás vonatkozásában megállapított helyesbítésre.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék az I. rendű vádlott vonatkozásában tévesen állapította meg a házi őrizet kezdő időpontját a személyi adatok körében, valamint a szabadságvesztésbe történő beszámítás során is, amely helyesen 2017. október 5. napja volt, illetőleg tévesen rögzítette előzetes fogvatartás befejező időpontját, amely 2017. október 4. napja. Nem rendelkezett a házi őrizet vonatkozásában alkalmazandó átváltoztatási kulcsról sem. Ezért az ítéletíró I. rendű vádlott neve I. rendű vádlott vonatkozásában a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította az I. rendű vádlott által 2016. június 11. napjától 2017. október 4. napjáig előzetes fogvatartásban, 2017. október 5. napjától 2018. június 19. napjáig házi őrizetben töltött időt akként - a Btk. 92. § (3) bekezdés a) pontjában foglaltaknak megfelelően -, hogy egynapi szabadságvesztésnek négy napi házi őrizetben töltött idő felel meg.

Az elsőfokú bíróság teljes egészében elmulasztotta beszámítani az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe II. rendű vádlott neve II. rendű vádlott esetén, ezért a másodfokú bíróság a II. rendű vádlott vonatkozásában a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította az általa 2016. június 11. napjától 2018. június 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

III. rendű vádlott neve III. rendű vádlott esetében a közérdekű munka büntetéséről történő rendelkezés nem volt teljes körű, ugyanis a törvényszék elmulasztotta feltüntetni a Btk. 49. §-ában foglalt azon kitélt, miszerint négy óra közérdekű munkának egynapi szabadságvesztés felel meg. Az átváltoztatás után fennmaradó közérdekű munkának egynapi szabadságvesztés felel meg.

Észlelte az ítéletíró, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett teljes körűen a lefoglalt kábítószerekről, ezért az ORFK Kábítószer-rendészeti laboratórium által tárolt 4,97 gramm növényi ágvégeződést

és 0,77 gramm kokainport is elkobozta.

Az elsőfokú bíróság a II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottól lefoglalt 747.500.- forint sorsáról a törvénynek megfelelően rendelkezett, azonban azt nem kellően beazonosítható módon rögzítette ítéletének rendelkező részében, ezért ezen pénzüsszeggel kapcsolatban az ítéletábla megállapította, hogy a letéti számlájának száma [szám].

A bűnügyi költség megfizetésre kötelezés tárgyában az ítéletábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság I.rendű vádlott neve I. rendű és II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottakat egyetemlegesen kötelezte a bűnügyi költség egy részének megfizetésére, azonban elmulasztotta feltüntetni ennek jogszabályi alapját, amely a Be. 338. § (3) bekezdése, ezért az ítéletábla a jogszabályhelyet pótolta.

A fent kifejtettekre tekintettel tehát a másodfokú bíróság a bejelentett fellebbezések közül kizárólag az I. rendű vádlott javára, a büntetés enyhítése végett bejelentett fellebbezéseket ítélte részben alaposnak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - azt hivatalból is felülbírálv - a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban mind I.rendű vádlott neve I. rendű, mind II.rendű vádlott neve II. rendű vádlottak tekintetében a tőlük lefoglalt gépjárművek tárolása vonatkozásában külön-külön 57.150.- forint, míg III.rendű vádlott neve III. rendű vádlott kirendelt védőjének díjával 10.000.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek viselésére a vádlottakat az ítéletábla a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 338. § (1) és (3) bekezdései alapján kötelezte.

Szeged, 2018. június 19.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kiss Dániel s. k.
előadó bíró

Dr. Benedek Tibor s. k.
bíró

A Szegedi Ítéletábla Bf.III.160/2018/33. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 3.B.387/2017/96. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2018. június 19.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke